

[Bernhard Baunsgaard]

det til indtægt, men til gengæld kan jeg trække det fra? Modellen anvendt på købmanden ville lyde: hvis købmanden vil love at sælge mig varen over disken og ikke føre beløbet ind i regnskab, så kan jeg få lov til at trække det fra. Det er det, man beder om. Det går altså ikke.

Jeg har et enkelt spørgsmål. Nu er det jo en af de meget store banker, der har fundet på at udbyde denne slags lån. Jeg vil for det første ganske klart sige, at jeg finder det beklageligt, at denne bank – efter hvad der er kommet frem i pressen og andre steder – har skullet vente det meste af et år på klar besked fra skatteadministrationen. Jeg finder det forkert, at man er så længe om at give klar besked. Jeg synes også, man har tøvet med at reagere. Men når det er sagt, vil jeg gerne spørge: er jeg galt underrettet, når jeg har på fornemmelsen, at der mellem bankerne og Nationalbanken er truffet en overenskomst, og at udbydelsen af dette lån i hvert fald strider mod ånden i den aftale? Jeg kan jo ikke vide det, men jeg spørger skatteministeren.

Bollmann (CD):

Lovforslaget, der betyder en ophævelse af fradragsretten for bl. a. bankers udgifter ved indeksregulering af særlige obligationer, er ifølge ministerens bemærkninger fremsat for at skabe symmetri i skattelovgivningen på et bestemt område. Nu kan symmetri jo være flere ting. Ganske vist kan det siges, at der skabes en vis form for symmetri i relation til den skattemæssige behandling hos obligationskøberen, men det kniber unægtelig mere, når man ser på de pågældende næringsdrivendes øvrige udgifter i forbindelse med deres erhverv. Denne form for erhvervsudgifter er vel de eneste, der ikke kan fradrages i forbindelse med erhvervets udøvelse.

En anden ting, som måske er lige så væsentlig, er, at der med denne lovændring nu må antages at være fastlagt et princip for den skattemæssige behandling af indeksobligationer generelt. Så hjælper det ikke ret meget, at ministeren i bemærkningerne siger, at lovforslaget ikke antages at have nævneværdige administrative eller provenumæssige konsekvenser. Den arbejdsgruppe, der var nedsat under boligministeriet, pegede i hvert fald i maj 1980 på store problemer i forbindelse med denne løsning, bl. a. i forbindelse

med begrebet skattearbitrage. Det kan i hvert fald undre os, at regeringen allerede nu tager principiel stilling til spørgsmålet ved fremsættelse af sådan et forslag i stedet for at afvente, hvad de forskellige ekspertudvalg – både under boligministeriet og Thorkil Kristensen-udvalget – kommer frem med af løsningsmuligheder.

Som man nok vil forstå, er vi fra CDs side mere end betænkelige ved at sige ja til lovforslaget. Vi vil ikke afvise, at man i forbindelse med en stillingtagen til hele indeksfinansieringsproblemet når til et resultat, der ligner det her foreslåede, men en isoleret løsning som indeholdt i dette forslag kan vi ikke uden videre støtte.

Wilhelm (VS):

Man kan jo undre sig over, at sådan et enkelt lille hjørne tages ud – som CDs ordfører også gjorde – ret kort tid før man venter en mere generel regulering af disse forhold. Når det sker, er det klart, at det er, fordi fidusmagerne som sædvanlig er et par hestehoveder foran. Der er lagt op til en af de større fiduser på dette område, og det er den, man tager fat på med et lille forslag som dette, der ganske vist, som ministeren da også indrømmer i fremsættelsen, foregriber lidt det, der skal ske mere generelt.

Vi kan støtte regeringens forslag om at forsøge at sætte en stopper for denne isolerede fidus. Jeg vil godt understrege, at det ikke er, fordi vi har en hellig ko, der hedder symmetribegrebet. Det tror jeg også skatteministeren ved. Det er skatteministerens hellige ko, det er ikke vores. Det har vi demonstreret før. Det gjorde vi bl. a. ved den renteskatteaftale, der endelig blev skabt flertal for sidste år på denne tid, som de radikale også var med i. Der var ikke symmetri, og det vidste vi udmærket. Vi ved da også, at den nuværende skatteminister gjorde et hestearbejde for at være med til at få væltet den aftale – ud fra en eller anden fuldstændig tåbelig forestilling om, at der skulle være symmetri i det hele.

Jeg har nogle gange stillet mig det spørgsmål, hvordan reaktionerne egentlig havde været, hvis der efter 4 måneders intense forhandlinger endelig var skabt et flertal for sådan en aftale, men dette flertal havde ligget til højre, om man så også kunne have forestillet sig, at hele pressen var flommet